

να πεθάνει το έθνος

Με αφορμή την οικονομική κρίση και τα νέα μέτρα το κράτος και όλοι όσοι ευθύνονται για τη σημερινή μας εξαθλίωση ως εργάτες ανακαλύπτουν το όπλο του νέου πατριωτισμού και προσπαθούν να μας πείσουν με κάθε τρόπο πως η επιβίωση του έθνους πρέπει να γίνει και δικό μας μέλημα. Έτσι το δίλημμα που βάζουν είναι “επιβίωση του έθνους ή αλλιώς καταστρεφόμαστε όλοι”. **Λες κι έχουμε τα ίδια συμφέροντα, λες και μοιραζόμασταν ποτέ τα κέρδη (για να μοιραστούμε τώρα τις ζημιές), λες και το τυχαίο γεγονός ότι γεννηθήκαμε στην ίδια χώρα μάς μετατρέπει αυτόματα σε μια καλή παρέα με τους εργοδότες και το κράτος τους.** Όμως ο πατριωτισμός (απ’ όπου κι αν προέρχεται) αυτό έκανε πάντα. Προσπαθούσε να μας κάνει να νιώθουμε συνυπεύθυνοι για πράγματα που δε φέρουμε καμία ευθύνη κι έτσι να αγαπήσουμε τα αφεντικά μας (αφού και καλά είμαστε στην ίδια μπάντα) και να ψάξουμε να βρούμε κάποιον εξωτερικό εχθρό ώστε να μην καταλάβουμε ποτέ πως **ο εχθρός είναι δίπλα μας.**

Ε λοιπόν όχι. *Δεν είμαστε όλοι μια καλή παρέα.* Και πως θα μπορούσε άλλωστε; Τι κοινό μπορεί να έχει αυτός που αγωνιά για την καθημερινή του επιβίωση με αυτόν που σκέφτεται που θα επενδύσει τα κέρδη του (που προήλθαν από το δικό μας ξεζούμισμα); Τι κοινό μπορεί να έχει αυτός που εν μέσω κρίσης κινδυνεύει να χάσει το μόνο του μέσο επιβίωσης, δηλαδή κάποια σκατοδουλειά πληρωμένη με ψίχουλα, με τον κάθε μαλάκα εργοδότη που το πολύ πολύ να χάσει ένα κομμάτι της καλοπέρασής του και να πάει μια φορά λιγότερο στα μπουζούκια;

Η εργατική τάξη δεν πρόκειται να πετύχει τίποτα αν αρχικά δεν ξεφορτωθεί τις εθνικές αυταπάτες και δεν καταλάβει ότι έχουμε καπιταλισμό κι επομένως *το καλό του έθνους δεν είναι τίποτα άλλο από το καλό της τσέπης των αφεντικών, του κράτους τους και όλων όσοι έχουν βολευτεί μες στο υπάρχον σύστημα.* Έτσι και το ασφαλιστικό δεν είναι εθνικό πρόβλημα, αλλά ταξικό. Ας το πάρουμε χαμπάρι. Ή το καλό του έθνους θα κοιτάξουμε ή το καλό της εργατικής τάξης. Και τα δυο μαζί δεν πάνε. Ως εργάτες με ταξική συνείδηση έχουμε επιλέξει το δεύτερο. Χεστήκαμε για τα προβλήματα του έθνους. Εμείς, **“ντόπιοι” και “ξένοι” εργάτες,** έχουμε τα δικά μας. Απέναντι στο δικό τους δίλημμα προτάσσουμε το δικό μας: *ή με το έθνος τους ή με την τάξη μας.* Απέναντι στην εθνική ενότητα ας προτάξουμε την εργατική αλληλεγγύη και απέναντι στην εθνική συναίνεση την ταξική σύγκρουση με τους εκμεταλλευτές μας.

να ζήσει η τάξη

σάλτο
δίκτυο εργατικών αγώνων

πάτρα, μάης 2010